

EL LENGUATGE

Complet i complert

Encara passa sovint que es confonen complet i complert. Més exactament, n'hi ha qui tendeixen a rebutjar la forma complet, en tloc de la qual recorren a complert. Sens dubte, l'existència de complert els deu fer creure que complet és una forma calcada del castellà, de la qual cal prescindir, i així ho fan, efectivament, i parlen, aleshores, de les obres «complertes» de tal autor, d'un dinar molt «complert», o bé diuen que algú està arruïnat per «complert».

Però el fet és que en tots aquests casos haurien hagut de dir (d'escriure) complet. Perquè complet vol dir una cosa i complert en vol dir una altra. L'adjectiu complet, relacionat amb el verb completar, i que ha originat l'adverbi de manera completament (hi ha algú que digui «complertament?»), significa «que conté tots els elements de que està constituït, que no hi falta res». En canvi, complert és el participi passat del verb complir, que vol dir «executar, realitzar, dur a terme, obeir, fer anys, etc.» Per tant, tal com diem No compleix la seva paraula. Sempre complien el vostre desig. Demà complirà vint anys. Anàlogament hem de dir No ha complert la seva paraula. Sempre ha complert el vostre desig i Ja ha complert vint anys aquí si que es tracta de complert participi passat del verb complir. Però en els exemples que hem dit abans, i en els que hi afegim ara, no s'ha de tenir cap vacil·lació a recórrer a l'adjectiu complet (fem.: completa), totalment correcte, i que és la forma que hi escau: Un joc de cartes complet. La seva ignorància era completa. Tenia una col·lecció completa d'aquella revista. Va comprar un equip complet. Resolador.

ALBERT JANE